Dosarul nr. 5r-63/2026
PIGD nr. 4-26076250-09-5r-16062026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

03 septembrie 2026 or. Sângerei
Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei,
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Gheorghe Cugut
Grefier Cristina Saracuța
Cu participarea avocatului Sergiu Prodan

examinând în ședință de judecată publică contestația depusă de Busuioc Petru, născut la *****, domiciliat în sat. *****, r-nul Sîngerei, IDNP: *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare emisă de către agentul constatator la 27 mai 2026, în baza art. 240 alin. (1) din Codul contravențional,-

c o n s t a t ă:

La 12 iunie 2026, petiționarul Busuioc Petru a înaintat contestație împotriva procesului verbal cu privire la contravenție Seria MAI07 Nr.504126 și decizia de sancționare din 27 mai 2026.

În motivarea contestației indică că, prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 504126, nr. de înregistrare 202635691, întocmit la 27.05.2026, ora 19:16, agentul constatator Găleanu Artiom a dispus sancționarea petiționarului în baza art. 240 alin. (1) Cod contravențional, reținând că, în aceeași zi, în localitatea Sîngerei (Grigorăuca), ar fi ignorat indicatorul obligatoriu 4.1.2 din Regulamentul circulației rutiere, conducând automobilul Toyota Auris cu numărul de înmatriculare *****.

Susține că, în partea decizională a procesului-verbal a fost aplicată amenda în mărime de 15 unități convenționale, echivalentul a 750 lei, şi sancțiunea complementară de 3 puncte de penalizare, fiind indicat totalul 3 puncte acumulate.

Indică că, nu este de acord cu procesul-verbal și cu decizia de sancționare, acestea fiind neîntemeiate, nemotivate, adoptate cu încălcarea normelor materiale și procesuale, în lipsa probării certe a faptului contravenției și cu aplicarea unor sancțiuni care nu corespund normei contravenționale indicate.

Notează că, în procesul-verbal contestat se menționează, în esență, că la 27.05.2026, ora 19:16, în Sîngerei (Grigorăuca), conducătorul mijlocului de

transport Toyota Auris, n.î. *****, ar fi ignorat indicatorul obligatoriu 4.1.2 din RCR - „direcții obligatorii de deplasare - la dreapta”.

Consideră că, formularea faptei este lacunară și stereotipă. Procesul-verbal nu indică strada exactă, segmentul de drum, intersecția, amplasarea indicatorului, direcția concretă de deplasare a vehiculului, manevra pretins neregulamentară, poziția agentului constatator, vizibilitatea indicatorului, existența marcajelor ori a altor elemente obiective care ar permite verificarea concluziei agentului constatator.

Mai mult, deşi în textul faptei este folosită formula, cauzând paguba", procesul verbal nu indică nicio pagubă, nicio victimă, niciun bun afectat şi nicio evaluare a prejudiciului. Această mențiune rămasă necompletată confirmă caracterul formal şi șablonizat al actului.

Rubrica nr. 10 privind mijloacele tehnice, inclusiv cele certificate, omologate și verificate metrologic, nu conține nicio mențiune. Rubrica nr. 11 „Anexe” este necompletată. Nu sunt indicate fotografii, înregistrări video, capturi de pe body-cam, înregistrări de pe camera de bord a autospecialei, proces-verbal de cercetare la fața locului, schiță, plan al locului, înscrisuri, declarații de martori sau alte mijloace de probă. De asemenea, rubrica privind martorul asistent este necompletată.

Suplimentar, indică că, procesul-verbal nu reflectă o procedură efectivă desfășurată cu participarea lui. Actul contestat a fost întocmit în lipsa contravenientului Busuioc Petru, iar copia acestuia, împreună cu decizia de sancționare, a fost recepționată abia la 29.05.2026, potrivit ștampilei aplicate pe plicul poștal. Această circumstanță este relevantă atât pentru calcularea termenului de contestare, cât și pentru verificarea respectării dreptului la apărare şi a garanțiilor procedurale la etapa constatării contravenției.

Relevă că, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit în lipsa contravenientului Busuioc Petru, iar acest fapt a încălcat dreptul la apărare. În aceste condiții, nu i-au fost aduse la cunoștință, în mod real şi efectiv, drepturile și obligațiile procesuale, nu i-au fost explicată esența acuzației contravenționale, nu i s-a oferit posibilitatea de a prezenta explicații, obiecții, probe ori cereri şi nu i s-a asigurat posibilitatea de a verifica pe loc pretinsa faptă imputată.

Această încălcare este esențială, deoarece procedura contravențională nu se reduce la completarea formală a unui formular. Persoana în privința căreia este pornit procesul contravențional trebuie să beneficieze de drepturi efective, nu iluzorii: dreptul de a cunoaște acuzația, dreptul de a se apăra, dreptul de a prezenta probe, dreptul de a formula obiecții şi dreptul de a contesta actul de sancționare în cunoștință de cauză.

Faptul că procesul-verbal şi decizia au fost recepționate abia la 29.05.2026, confirmat prin ștampila de pe plic, demonstrează că la data întocmirii actului nu a

existat o comunicare efectivă a acuzației şi a deciziei de sancționare. Or, în lipsa participării persoanei sancționate, agentul constatator avea obligația sporită de a consemna exact circumstanțele, de a administra probe obiective şi de a transmite actul în condiții care să permită exercitarea reală a dreptului la contestație.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile contravenționale cu caracter punitiv sunt analizate prin prisma garanțiilor art. 6 CEDO. De aceea, o sancțiune nu poate fi menținută atunci când autoritatea nu a asigurat persoanei posibilitatea efectivă de apărare şi nu a administrat probe suficiente, iar sarcina de a demonstra nevinovăția este deplasată, în mod indirect, asupra contestatorului.

Invocă prevederile art. 425, 440, 443, 441 Cod contravențional.

Așadar, simpla completare a unui formular nu echivalează cu probarea faptei; agentul constatator avea obligația să colecteze şi să anexeze materialele care demonstrează, în mod verificabil, existența semnului rutier, încălcarea acestuia, manevra concretă, locul exact şi vinovăția conducătorului auto.

Afirmă că, în speță, nu există nicio probă anexată la procesul-verbal. Concluzia agentului constatator se bazează exclusiv pe o afirmație generală, neînsoțită de mijloace probatorii obiective. Nu este prezentată nicio înregistrare video sau foto, nu este indicat niciun dispozitiv tehnic utilizat, nu există declarații ale martorilor şi nu este anexat un act de constatare a amplasării indicatorului rutier.

Într-o cauză contravențională cu caracter punitiv, sarcina probei revine autorității, nu persoanei sancționate. Contestatorul nu este obligat să demonstreze că nu a comis fapta, dimpotrivă, agentul constatator trebuie să dovedească, prin probe pertinente, concludente, utile şi administrate legal, că fapta a existat și că a fost comisă de persoana sancționată.

În lipsa oricăror probe anexate, nu poate fi reținută existența faptului contravenției. Or, pentru atragerea la răspundere contravențională nu este suficientă o presupunere a agentului constatator, chiar dacă aceasta este inserată într-un proces verbal. Procesul-verbal nu are valoare probatorie absolută şi nu poate substitui obligația legală de probare.

Precizează că, concluziile agentului constatator sunt întemeiate pe presupuneri. Procesul-verbal nu permite reconstituirea exactă a situației de fapt. Din act nu rezultă dacă indicatorul 4.1.2 era amplasat legal, dacă era vizibil, dacă era aplicabil direcției de deplasare a vehiculului, dacă existau particularități ale drumului, dacă vehiculul a trecut efectiv de indicator şi ce manevră concretă a efectuat contestatorul. Prin urmare, concluzia că a fost ignorat indicatorul obligatoriu este o apreciere neverificabilă. Lipsa elementelor minime de localizare şi de descriere a conduitei face imposibilă exercitarea efectivă a apărării. Contestatorul nu poate combate o acuzație formulată abstract, fără indicarea

locului exact, fără probe şi fără circumstanțe concrete. Art. 443 alin. (1) lit. d) Cod contravențional obligă agentul să consemneze fapta contravențională, locul şi timpul săvârşirii ei, circumstanțele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecințelor juridice.

Comunică că, în prezenta cauză, descrierea faptei nu individualizează conduita imputată. Nu indică niciun element din care să rezulte latura obiectivă a contravenției. O asemene formulare transformă procesul-verbal într-un act de acuzare formal, bazat pe prezumție, corectitudine a agentului, nu pe probe.

În rubrica specială a procesului-verbal destinată mijloacelor tehnice, inclusiv celor certificate, omologate și verificate metrologic, nu este înscris nimic. Aceasta omisiune are o importanță deosebită, deoarece agentul constatator nu a anexat nici altă probă care să confirme presupusa încălcare. Apărarea nu susține că orice contravenție rutieră poate fi constatată exclusiv prin mijloace tehnice. Totuși, atunci când fapta este contestată, iar procesul-verbal nu este susținut de fotografii, înregistrări, schițe, martori sau alte înscrisuri, instanța nu poate transforma afirmația agentului constatator într-o dovadă incontestabilă. În caz contrar s-ar încălca prezumția nevinovăției şi egalitatea armelor.

Rubrica „Anexe” fiind necompletată, rezultă că la momentul întocmirii procesului-verbal nu au fost anexate materiale probatorii. Dacă ulterior agentul constatator ar prezenta înscrisuri sau înregistrări care nu au fost indicate în actul contestat, instanța urmează să verifice riguros momentul obținerii, autenticitatea, continuitatea şi legalitatea administrării acestora, pentru a exclude completarea ulterioară a unui dosar inițial gol sub aspect probator.

Invocă că, au fost aplicate sancțiuni care nu corespund art. 240 alin. (1) Cod contravențional. Astfel, în procesul-verbal se indică drept normă materială art. 240 alin. (1) Cod Contravențional. Cu toate acestea, agentul constatator a aplicat amenda de 15 unită convenționale și 3 puncte de penalizare.

Această sancțiune nu corespunde normei indicate în procesul-verbal. Pentru fapta prevăzută de art. 240 alin. (1) Cod contravențional, sancțiunea legală aplicabilă nu permite aplicarea amenzii de 15 unități convenționale şi nici a 3 puncte de penalizarea. O asemenea sancțiune este specifică unei alte componențe/alineat, iar nu faptei indicată de agentul constatator.

În consecință, decizia de sancționare este ilegală și pentru acest motiv autonom. Consideră că, agentul constatator nu poate indica o normă contravențională şi aplica sancțiunea prevăzută pentru o altă normă. În materie contravențională operează principiul legalității sancțiunii: persoana poate fi sancționată numai în limitele și cu sancțiunile prevăzute expres de lege pentru fapta imputată. Aplicarea unei sancțiuni mai aspre sau a unei sancțiuni complementare neprevăzute pentru norma indicată echivalează cu aplicarea arbitrară a legii contravenționale. Instanța nu poate menține o decizie care nu

respectă limitele sancțiunii prevăzute de norma materială şi care creează confuzie între alineatele art. 240 Cod contravențional.

Invocă încălcarea art. 8, 101 Cod de procedură penală, prezumția nevinovăției şi a standardelor CEDO, art. 21 din Constituția Republicii Moldova şi art. 6 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Solicită petiționarul: admiterea prezentei contestații ca fiind întemeiată; anularea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 504126, nr. de înregistrare 202635691, întocmit la 27.05.2026 de agentul constatator Găleanu Artiom în privința lui Busuioc Petru; anularea deciziei agentului constatator de sancționare cu amendă în mărime de 15 unități convenționale, echivalentul a 750 lei, şi cu 3 puncte de penalizare; încetarea procesului contravențional în privința lui Busuioc Petru în temeiul art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravențional, din lipsa faptului contravenției.

În ședința de judecată avocatul petiționarului, Sergiu Prodan a susținut contestația înaintată pe temeiurile de fapt și de drept invocate.

Petiționarul Busuioc Petru în ședința de judecată nu s-a prezentat fiind legal citat, însă interesele acestuia au fost reprezentate de avocatul Sergiu Prodan.

Agentul constatator Găleanu Artiom în ședința de judecată fiind legal citat nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței motivul neprezentării sale.

Ascultând participanții la proces, studiind materialele cauzei și apreciind în cumul probele prezentate, instanța de judecată consideră că contestația înaintată de petiționarul Busuioc Petru, urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

Potrivit art. 395 alin.(1) pct.2) și (1^1) Cod contravenţional, contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale. Contestaţia împotriva deciziei în cauza contravenţională se examinează de către instanţa de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia, ori de către instanţa de la locul unde îşi are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art. 394 alin.(1^1).

Conform art. 448 alin. (1) Cod contravenţional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sânt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sânt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art. 447^1 alin. (8).

La caz, se atestă că procesul verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare au fost emise la 27 mai 2026, în lipsa petiționarului Busuioc Petru, recepționate la 29.05.2026 (f.d. 14), iar contestația a fost depusă la 12.06.2026.

Prin urmare, instanța consideră că contestația este depusă cu respectarea termenului stipulat la art. 448 alin. (1) Cod contravențional.

Potrivit art. 381 alin. (4) din Codul contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atît circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cît și cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum și circumstanțele atenuante sau agravante.

Instanţa reţine că, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) Cod contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Conform art. 440 alin. (1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Conform art. 425 alin. (1) Cod contravenţional, probele sânt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Instanța remarcă că, potrivit învinuirii formulate prin procesul verbal cu privire la contravenție Seria MAI07 Nr.504126, agentul constatator Găleanu Artiom, reține în fapta invocată petiționarului Busuioc Petru, precum că, la 27.05.2026, ora 19:16, în Sîngerei (Grigorăuca), conducătorul mijlocului de transport Toyota Auris, n.î. *****, ar fi ignorat indicatorul obligatoriu 4.1.2 din RCR - „direcții obligatorii de deplasare - la dreapta”.

Prin urmare, cercetând conținutul materialelor cauzei contravenționale, rezultă cert că, agentul constatator își întemeiază acuzațiile aduse lui Busuioc Petru, doar

în baza procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 Nr. 504126 din 27.05.2026, iar alte probe la materialele cauzei, nu se regăsesc.

Astfel, analizând din punct de vedere al pertinenței, utilității şi coroborării probele prezentate de către agentul constatator cercetate în ședința de judecată, instanța consideră că în acțiunile lui Busuioc Petru lipsește faptul comiterii contravenției prevăzută la art. 240 alin. (1) Cod contravențional, deoarece la materialele cauzei nu a fost prezentată nici o probă pertinentă și concludentă în dovedirea faptei imputate petiționarului.

Ori, simpla constatare ex propriis sensibus a agentului constatator nu este suficientă pentru stabilirea vinovăției unei persoane pe numele căreia s-a întocmit proces-verbal contravențional.

În alţi termeni, atât timp cât faptele descrise în conţinutul actului nu sunt confirmate prin alte mijloace de probă, asupra acuzaţiei înaintate persoanei pot plana o serie de dubii, fiind aplicabil principiul de drept in dubio pro reo.

Totodată, potrivit practicii CEDO (hotărirea pronunţată în cauza Salabiaku c. Franţei şi cauza Anghel c. României) Curtea a statuat şi faptul că, prezumţiile de fapt şi de drept sunt recunoscute în toate sistemele juridice, fiind permisă utilizarea acestora şi în materia contravenţională pentru dovedirea vinovăţiei făptuitorului, cu respectarea unor limite rezonabile, ținând cont de gravitatea mizei şi prevăzând drepturile apărării.

Prin urmare, prezumţia de nevinovăţie a faptelor constatate de agent şi consemnate în procesul-verbal cu privire la contravenţie nu are un caracter absolut, prezumţia de veridicitate putând opera până la limita la care prin aplicarea ei nu s-ar ajunge în situaţia ca persoana învinuită de săvârșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal.

Deci, în lipsa unor mijloace de probă care să confirme situaţia de fapt reţinută în procesul verbal cu privire la contravenţie, nu poate fi aplicată prezumţia de temeinicie a procesului verbal cu privire la contravenţie.

La fel, instanţa reţine că în cauza (Ozturk vs. Germania) şi cauza (Anghel vs. României) Curtea a statuat că, menţiunile agentului constatator înserate în procesul verbal cu privire la contravenţie nu constituie prin sine o probă, ci dimpotrivă, acestuia îi revine sarcina de a dovedi temeinicia şi legalitatea procesului-verbal.

Astfel, în măsura în care procesul-verbal de constatare a contravenţiei nu este susţinut de dovezile în baza cărora s-a întocmit, nu se mai poate susţine temeinicia procesului-verbal fără a se încălca prezumţia de nevinovăţie instituită de art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Or, potrivit practicii CEDO în cauze referitoare la contravenţii sunt aplicabile prevederile art. 6 din CEDO, cu toate garanţiile conferite de acesta, contravenientul beneficiind de prezumţia de nevinovăţie (cauza Anghel c. României), sarcina probei revenind organului constatator, cu respectarea în acest mod principiului egalităţii armelor. Potrivit

legii, într-un proces contradictoriu ţine de obligaţiunea organelor ce au întocmit procesul-verbal cu privire la contravenţie de a prezenta probele în susţinerea celor indicate în acesta, iar instanţa de judecată examinează cauza în baza probelor prezentate de părţile egale în drepturi, făcîndu-le analiza şi aprecierile respective. Concluzia respectivă rezultă şi din practica CtEDO (cauza Anghel c. României), sarcina probei revenind organului constatator, cu respectarea în acest mod a principiului egalității armelor.

Totodată se remarcă că, prin procesul verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare din 27.05.2026, Busuioc Petru a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzută de art. 240 alin. (1) Cod Contravențional, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de 15 unități convenționale, echivalentul a 750 lei și 3 puncte de penalizare.

Potrivit art. 240 alin. (1) Cod contravențional, nerespectarea de către conducătorul vehiculului a indicatoarelor rutiere de prioritate, a indicatoarelor de interzicere şi de sens obligatoriu, a marcajului de pe partea carosabilă a drumului privind acordarea dreptului prioritar de circulaţie şi a celui destinat vehiculelor de rută, se sancţionează cu avertisment sau cu amendă de la 10 la 12 unităţi convenţionale cu aplicarea a 2 puncte de penalizare.

Distinct de cele relatate, rezultă că agentul constatator a aplicat o sancțiune contravențională mai gravă, care nu este prevăzută de norma incriminată petiționarului, astfel fiind încălcat principiul legalității.

Ori, principiul legalității impune ca contravenientului să nu i se aplice o pedeapsă mai grea decât este prevăzut pentru contravenția imputată.

Conform art. 7 din Convenție, este necesar să existe un temei legal pentru condamnare și pentru aplicarea pedepsei. Sarcina Curții este aceea de a se asigura că, la momentul în care acuzatul a săvârșit fapta pentru care a fost trimis în judecată şi condamnat, exista o dispoziție legală care pedepsea fapta şi că pedeapsa aplicată nu depășește limitele stabilite de dispoziția respectivă [Coëme şi alţii împotriva Belgiei, pct. 145; Del Río Prada împotriva Spaniei (MC), pct. 80].

Astfel, în conformitate cu art. 7, Curtea poate sancționa o eroare comisă de instanțele naționale în determinarea cuantumului pedepsei pronunțate, luând în considerare pedeapsa aplicabilă persoanei în cauză în circumstanțele atenuante avute în vedere de aceste instanțe (Gabarri Moreno împotriva Spaniei, pct. 22-34).

Aplicarea prin analogie a unei pedepse poate, de asemenea, duce la încălcarea principiului „nulla poena sine lege“ consacrat la art. 7 [Başkaya și Okçuoğlu împotriva Turciei (MC), pct. 42- 43, în ceea ce privește pedeapsa cu închisoarea aplicată unui editor, în conformitate cu dispoziția aplicabilă redactorilor-șefi].

În consecință se specifică că, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire administrativă ori penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării

şi nu exprimă alte interese decât interesele legii, nu este în drept de a considera că vre-o probă are o valoare probantă dinainte stabilită.

Conform art. 7 Cod contravenţional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, iar vinovăţia la rîndul său este unul din elementele constitutive a unei contravenţii, *care urmează a fi dovedită de agentul constatator*.

În această ordine de idei, în baza art. 458 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional şi luând în consideraţie că procesului contravenţional i se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, instanţa, atestă că agentul constatator, contrar prevederilor art. art. 381, 440 Cod contravenţional, nu a asigurat o bună desfăşurare a activităţii de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, *încălcând atât principiile legalităţii, egalităţii, contradictorialităţii cât şi aprecierii din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei şi veridicităţii fiecărei probe.*

Contrar cerinţelor art. 381 Cod contravenţional nu a acumulat şi nu a prezentat careva probe în susţinerea procesului-verbal întocmit, circumstanţă ce vine în contradicţie cu practica CEDO. Or, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, din care considerente în temeiul prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care nu există faptul contravenţiei.

În concluzie, luând în consideraţie prevederile art. 375 Cod contravenţional, care prescriu că, concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, instanţa concluzionează că, vinovăţia lui Busuioc Petru de comiterea contravenţiei prevăzute de art. 240 alin. (1) Cod contravenţional nu şi-au găsit confirmare în cadrul şedinţei de judecată, considerent din care procesul contravenţional urmează a fi încetat.

Astfel, instanţa apreciază că, potrivit dispoziţiilor legale menţionate pe parcursul raţionamentelor şi în baza probelor pertinente, utile şi concludente administrate, contestaţia este întemeiată şi în consecinţă, urmează a fi admisă.

În conformitate cu prevederile art. art. 448, 452-460, 462 Cod contravențional al RM, instanța de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestația depusă de către Busuioc Petru împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție Seria MAI07 Nr. 504126 din 27.05.2026 și

deciziei de sancționare, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzută de art. 240 alin. (1) din Codul contravențional.

Procesul contravențional în privința lui Busuioc Petru se încetează, cu casarea deciziei agentului constatator din 27.05.2026 privind aplicarea amenzii în mărime de 15 unități convenționale, echivalentul a 750 (șapte sute cincizeci) lei, în baza art. 240 alin. (1) Cod contravențional, din lipsa faptului contravenției.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Bălți (sediul Sîngerei).

Președintele ședinței,
judecătorul **Gheorghe CUGUT**